

השבוע בLA

דף הבית > לוס אנג'לס > **השבוע בLA** | הופעות | עסקים בLA | נדל"ן בLA | הגירה

שאגת האריה

אריה אבנרי, בכיר העיתונאים החוקרים בישראל אינו נח לרגע * בגיל 71, אחרי שחשף בשמך 40 שנה את השחיתות השלטונית של הצמרת הפוליטית בארץ, הוא מגיע ללוס אנג'לס להשלמת תחקיר אודות טייקון ישראלי * 3-בנובמבר הוא ירצה במת"י בוואלי * ראיון חושפני מקדים

ראיון (27/10/2011) **השבוע עם שוש מיימון**

כבר 40 שנה שהוא מתרוצץ כאחוז תזזיתי. הוא התחיל כעיתונאי חוקר בכיר ב'ידיעות אחרונות', בימים שעיתונאי חוקר היה מושג חדש בעתונות הישראלית. אחרי מלחמת ששת הימים, כשקבלני הביצורים התעשרו, הוא יצא עם כתבת תחקיר גדולה בידיעות: 'מתעשרים על הקורבנות'.

מאז הוא לא מפסיק. הוא היה בכל צומת דרכים משמעותית והיסטורית בתולדות המדינה. תמיד יצא עם גילויים מרעישים ו/או ספרים שנגעו בעצבים החשופים של הצמרת הכלכלית והפוליטית. הוא הביא לחקירתם ו/או מעצרם של שרים, פוליטיקאים בכירים וראשי ערים. הוא פירסם ספרים סנסציוניים שחשפו את פרצופה האמיתי של הצמרת הפוליטית במדינה. הוא היה בין הראשונים שזיהה את הקשר בין הון לשלטון ומאז הוא מנהל נגדו מאבק בלתי פוסק. הוא בלתי נלאה, נמרץ, לעתים אובססיבי, אבל לא מרפה.

גם היום, בגיל 71, הא מתרוצץ כמו נער לוחמני, עם ברק בעיניים, בלורית כסופה מתנפנפת ונלחם ב"מושחתיים". הוא חרת על דגלו את המילים 'צדק חברתי' ואיכות השלטון עוד הרבה לפני מחאת האוהלים. נא להכיר - אריה אבנרי, מבכירי העיתונאים החוקרים בישראל.

את אבנרי אני מכירה למעלה כשלושים שנה. עבדנו יחד ב'ידיעות אחרונות' וכבר אז אי אפשר היה שלא להתפעל מההספק המדהים שלו. מלבד כתבות תחקיר ענקיות ויסודיות, כל כמה שנים הוא יצא עם ספר חדש שעשה הרבה רעש בביצה המקומית.

באמצע שנות ה-70 כתב את 'ספיר', ספר ביוגרפי על פנחס ספיר שהיה אז האיש החזק במדינה. במקביל הוא חשף את פרשת ידליון, 'מקורות', 'סולל בונה', 'החברה לישראל' ומיכאל צור - שהביאו לסיום שלטונה של מפלגת העבודה ועליית הליכוד, במהפך של 1977. בסוף שנות ה-70 הוא מסכם את תום עידן שלטון המערך בספר: 'המפולת'. בראשית שנות השמונים עם סדרת ההתאבדויות בצמרת המפלגה, אריה אבנרי יוצא עם הספרים: 'רצח אופי' - על מה שהביא להתאבדותו המסתורית של יעקב לוינסון, מי שהיה אז מנכ"ל בנק הפועלים.

אבנרי היה גם הראשון שזיהה בדיד לוי, פועל בניין לשעבר ופעיל ליכוד צעיר ושאפתן מעיירת הפיתוח בית

שאן, את הפוטנציאל המנהיגותי הטמון בו וכותב עליו ספר: דוד לוי - מהפיוגומים אל הצמרת. הוא מכתיר את דויד לוי כמנהיג של בני עדות המזרח ובכך בעצם מקפיץ את דויד לוי אל השורה הראשונה ברשימת הליכוד. מיד אחר כך מתפנה אבנרי לטפל באברהם שפירא, מי שהיה אז יו"ר אגודת ישראל והבעלים של המפעל המשגשג 'שטיחי כרמל'. אבנרי יוצא עם 'הגביר' ביוגרפיה לא מחמיאה על שפירא שמנסה לטרפד את פרסום הספר בכל דרך אפשרית. הוא מוציא צו עיכוב פרסום, אבל אבנרי מגיש ערעור בבית המשפט העליון וזוכה בפסק דין תקדימי.

גם כאן אבנרי לא עוצר. זיהוי חומרת הקשר בין הון לשלטון בעקבות פרשת אברהם שפירא מביא אותו להקמת עמותת 'אמיתי' - למען איכות השלטון'. במקביל הוא מתמנה ליו"ר אגודת העתונאים וחבר מועצת העתונות. כחבר מועצת העתונות ויו"ר אגודת העתונאים הוא פועל להשעות את משה ורדי, מי שהיה אז עורך 'ידיעות אחרונות' והבוס הישיר של אבנרי, בגין פרשת 'האזנות הסתר'. בתגובה ורדי מורה "לייבש" את אבנרי ולא מפרסם כתבות שלו. בשנת 1999 אבנרי מתפטר מ'ידיעות אחרונות' ועובר ל'מעריב' שאותו ערך אז יעקב ארז. כשאמנון דנקנר התמנה לעורך העיתון, אבנרי שוב נאלץ לעזוב. כל אותן שנים אבנרי ניהל מלחמת חורמה נגד אהוד אולמרט וטען מעל כל בימה אפשרית שמדובר בפוליטיקאי המושחת ביותר במדינה. כשאמנון דנקנר, החבר הכי טוב של אהוד אולמרט, התמנה לעורך 'מעריב', אבנרי הבין שאין לו מה לחפש שם ועזב את 'מעריב'.

בינתיים עמותת 'אמיתי' משנה שם והופכת ל'אומ"ץ' - אזרחים למען מנהל תקין וצדק חברתי. אבנרי מוצא במה ושותפות דעים באתר 'ניוז1' של העתונאי-תחקירן יואב יצחק (שהביא לפרישתו של עזר ויצמן מהנשיאות). השניים משתפים יחד פעולה ועולים על בריקדות במלחמתם במושחתים. המטרה המשותפת שלהם: אהוד אולמרט, שבינתיים כבר הפך לראש ממשלה. עם התמנותו של מיכה לינדשטראוס למבקר המדינה, השלישייה אבנרי-יצחק ולינדשטראוס נועצים שיניים בכל מה שנראה בעיניהם לא תקין. ב-2008 אבנרי מפרסם את הספר 'זעקי ארץ מושחתת' בו הוא מגולל את פרשיות השחיתות של אריק שרון ובניו ואת עלייתו המטאורית של אהוד אולמרט לצמרת הפוליטיקה הישראלית כשהוא סוחב מאחוריו קופת שרצים. אבנרי תובע את הדחתו של אולמרט מראשות הממשלה ומנפק ליואב יצחק ומיכה לינדשטראוס חומרים מפלילים על אולמרט. מה שנראה אז, עם פרסום הספר - כמלחמה דוון קישוטי-מסתיים בהדחתו של אולמרט.

אבל אבנרי, 71, לא שוקט על שמריו. הוא ממשיך לבעוט לכל עבר. או כמו שהוא מצהיר על עצמו: 'אני כלב שנובח ונושך'.

העילה לפגישתנו: אבנרי מגיע השבוע לאל-איי. כדרכו בקודש הוא כותב ביוגרפיה על אחד הטייקונים המובילים והגדולים בישראל, והוא נמצא כאן כדי לאסוף עליו חומר ממקור ראשון. נפגשנו ברביבה וסיליה, בית קפה-מסעדה ברמת השרון שבו ניתן לפגוש את כל מי שהוא משהו במדינה. משלמה ארצי ועד גבי אשכנזי. אריה אבנרי ממנהר ונחפז כתמיד, מדבר בשטף, מזכיר לי נשכחות, מרתק אותי בספורים שהסעירו את המדינה בשעתו ומחייך: "אני יכול לשבת איתך 15 שעות, ואני לא אגיע לפרומו של הפרומו"

ביום חמישי הבא, 3 בנובמבר 2011, אריה אבנרי יתארח במרכז מת"י, והוא ירצה כמובן, (איך לא?) על 'שחיתות בצמרת הכלכלית והפוליטית בישראל'.

אריה, מה זה שחיתות כלכלית ופוליטית?

בראשית שנות ה-70, לפני מלחמת יום הכיפורים, התחילה הסתאבות של המערכת הבטחונית, ואחר כך היתה הסתאבות צבורית כלכלית. המשטרה, שחוקרת פרשות כלכליות, היתה אז בחיתוליה. רק אחר כך הופיע החוקר, בנימין זיגל, שהטיל את אימתו על ראשי המשק ונודע בכינוי 'זיגל האיום'. חשפתי פרשיות שחיתות. לא תמיד זה הגיע למשטרה. גם היועצים המשפטיים היו אז די 'פארווה'. מרים בן פורת שנבחרה לתפקיד בתחילת שנות ה-80 נתנה לתפקיד יותר כוח וחיים. בין החשיפות הראשונות שלי היו פרשות שחיתות שהיו בהסתדרות בראשית שנות ה-70, אחרי זה פרצה מלחמת יום הכיפורים. ספיר היה אז שר האוצר והאיש החזק במשק. אנשי ספיר יצרו אתי קשר ובקשו שאכתוב ביוגרפיה על ספיר. אמרתי: 'למה אני?' אמרו: 'דווקא אתה שחשפת פרשיות שחיתות גדולות כמו מיכאל צור ב'חברה לישראל', בחברת

'מקורות', 'ה'הסתדרות', 'סולל בונה' ואבא חושי בחיפה- אנחנו רוצים שתראה שספיר הוא שונה. הסכמתי וכתבתי את 'ספיר'-הביוגרפיה על פנחס ספיר. הוא נפטר ב-1975 במהלך כתיבת הספר. 'ידיעות אחרונות' הפיץ את הספר.

היית סופר צללים של ספיר?

לא. הייתי ביוגרף. ובאמת גיליתי את ספיר. לא שהוא היה צדיק גדול. הוא הנהיג את שיטת הפתקים ועשה הרבה קונצים. הוא נתן ידו לכל התופעה שהעיריות שמשו אז צנורות להעביר כספים לשיבות.

אז היית בן טיפוחיו של ספיר?

מעולם לא. לא ליקנתי לאף אחד. לא החנפתי לאף אחד. לא הייתי זנב של אף אחד. גם את ילדי לימדתי להיות קטרים ולא קרונות. נתתי להם חינוך מוסרי ברמה הכי גבוהה. כשהם היו ילדים קטנים אמרתי לאשתי שאני לוקח אותם לטיול ביער בן שמן, ולקחתי אותם לכלא רמלה. הראיתי להם את התאים ואמרתי להם: 'אתם לא תגיעו לשם אף פעם'.

מה עשה לך הקשר עם ספיר שהיה אז האיש החזק במדינה?

אז למדתי על הקשר בין הון לשלטון. מצד אחד, כשר המסחר והתעשייה ספיר הביא משקיעים גדולים לארץ כמו 'פולגת' ואייזנברג, ומצד שני - נתן להם הטבות מפליגות. זה לימד אותי מה השלטון נותן להון. ההטבה הכי גדולה שנתנו לאייזנברג: חוקקו עבורו חוק מיוחד שנהיה לדיראון עולם. החוק אמר: אתה מביא מליונים למדינה ואתה מקבל פטור מתשלום מסים. המשקיעים מקימים מפעל ומכריזים עליו 'אזור פיתוח א'- ואז הם לא משלמים מסים. ככה מתחילה שחיתות. מאז, השיטה הזאת, שראשיתה היתה אצל ספיר, השתכללה. קחי לדוגמה את אריק שרון שרצה בתחילת שנות ה-80, להיטיב עם אריה גנגר. גנגר עזר לו לממן את המשפט נגד השבועון "טיים"; ויחד עם המיליונר משולם ריקליס, שגנגר היה אז בן טיפוחיו, הוא עזר לאריק שרון לקנות את החווה שלו בשנות ה-70. אז איך השלטון מצ'פר את ההון? גנגר קונה את 'חיפה כימיקלים' במחיר מבצע בסיוע ממשלתי ובמקביל הופכים את חיפה לאזור פיתוח א'. את חיפה, עיר ואם בישראל, הופכים לאזור פיתוח, את קולטת? ואז גנגר משלם פחות מסים. זאת השיטה. ככה זה עובד.

אני אחד האנשים הראשונים שעשיתי מחקרים על הקשר בין הון לשלטון. וגם בהמשך במסגרת 'אומ"ץ'- העמותה למען צדק חברתי, הקמנו מרכז לחקר השחיתות. והון ושלטון זה הציר המרכזי. אתן לך דוגמה נוספת אכזרית: אנחנו באומ"ץ נלחמים היום נגד מפעל האמוניה שמסכן חצי מליון איש שחיים באזור הקריות. 'חיפה כימיקלים' שייך לאריה גנגר, וכולם פוחדים להתעסק אתו. כבר בשנות ה-70 הבינותי ש'הון ושלטון' זו תופעה הרסנית שהלכה ופשטה צורות.

אבל תמיד יש הון ושלטון. בכל העולם זה הון ושלטון, לא?

בכל העולם נותנים תרומה לבחירות ואחרי זה יש איזו הטבה. בארץ זה הגיע למימדים מפלצתיים. התחלתי לטפל ב'הון ושלטון' בתחילת שנות ה-70 עד שבאה שנת 77 שנת המהפך, שהליכוד עלה לשלטון. בין היתר בגלל השחיתות של המערך.

כתבתי את 'המפולת'. תיארתי בספר את הפרשיות שבגללן נפל המערך. אני לא הייתי מעורב בפרשת חשבון הבנק של רבין, שאותה חשף דן מרגלית, אבל שורה של פרשיות נוספות, שצצו באותה תקופה, הביאו למפולת הגדולה. היו שתי פרשיות שהייתי מעורב בהן מאוד חזק: פרשת ידלין ופרשת עופר.

הכרתי את אשר ידלין וידעתי שהעתונאי יגאל לביב, שהיה אז כתב חוקר ב'העולם הזה', גם מזנב בו כל הזמן. יום בהיר אחד נסעתי למושב לכיש להתראיין אצל יעקב אגמון, שראיין אותי על הספר שכתבתי על ספיר. אגמון שאל אם אני מוכן לקחת אתי טרמפ את אשר ידלין. הסכמתי. ידלין ישב לידי עם הרגליים למעלה. היה מאוד שחצן ויהיר. אמרתי לו: 'אני יודע שיגאל לביב מזנב בך'. אמר: 'אני מצפצף עליכם,

העתונאים.

לידלין היתה בעייה. הוא קינא באברהם עופר, שהיה אז שר השיכון. עופר היה גבר מרשים, שגם קנה דירה לחברה שלו בשיכון בבלי על חשבון המדינה. וידלין היה נראה כמו עכבר. הגענו ללכיש. אני התראיינתי, ידלין התראיין ואז הוא סיפר על הבמה שהוא עומד להתמנות לנגיד בנק ישראל. כשחזרנו ברכב שלי הוא בקש ממני לא לפרסם את הידיעה ברבים. אבל, זה בכל זאת דלף החוצה. כעבור 3 ימים, בדיוק לפני ראש השנה, התקשר אלי חבר שהיה מזכיר של איגוד סוכני הביטוח בישראל, ואמר: 'יש חקירת משטרה נגד ידלין בפרשת שחיתות על שוחד בקופת חולים. המשטרה פשטה על המשרד של המזכירה שלי, חווה ארליכמן. מיד הכנתי לגליון ראש השנה סיפור על השחיתות של ידלין. צלצלתי לדובר שלו, חיים פלד, שאמר: 'בוא נלך לידלין'. זה היה ערב לפני ראש השנה. באתי לידלין והוא אמר: 'עזוב, אל תאמין לחווה ארליכמן. היא מאוהבת בי, רוצה להתחתן אתי והיא נוקמת בי'.

באתי בלילה לדב יודקובסקי, שהיה אז עורך 'ידיעות אחרונות', ואמרתי לו: 'יש לי כותרת: 'חקירת משטרה נגד ידלין'. דב אמר: 'זה על מצפונך'. אמרתי: 'דב, יש כאן פצצה. אתה העורך. אתה קובע'. יודקובסקי החליט לא לפרסם. למחרת החג זה התפוצץ ב'העולם הזה' ואז כמובן גם ב'ידיעות אחרונות' פורסמו רשימות התחקירים שלי - וכל הגילויים האלה ביחד הביאו להפלתו של אשר ידלין.

לי היה מזל נאחס - רוב המתאבדים, לפני מותם, ישבתי איתם. ישבתי עם מיקי אלבין, אברהם עופר, אברהם גינדי ויעקב לוינסון. פעם רציתי לכתוב ספר: 'שורת המתאבדים'... בספרי האחרון, 'זעקי ארץ מושחתת', אני מגלה, בין היתר, על אולמרט שניסה לסחוט את אברהם עופר, כשעופר היה שר הבינוי והשיכון, ואולמרט היה פוליטיקאי צעיר ואמביציוזי. אולמרט אמר לו: 'אני רוצה דירה בזוגות צעירים'. עופר אמר: 'אתה לא עומד בקריטריונים'. אולמרט אמר: 'אם לא תיתן לי דירה, אלכלך עליך'. אולמרט הלך ליגאל לביב, שערך אז עיתון בשם 'חדשות המשטרה', ואולמרט היה היועץ המשפטי של העיתון. אז יגאל אביב התחיל ללכלך על אברהם עופר, שבסוף התאבד. משפחת עופר עד היום לא סולחת לאהוד אולמרט.

הייתמקורבגםליעקבלוינסון, שהיהמנכ"לבנקהפועליםוהתאבד. את יעקב לוינסון הכרתי כשכתבתי את הספר על ספיר ואז התחילו לצוץ פרשות השחיתות של בנק הפועלים. ולפני מותו הוא ישב איתי. לא האשימו אותו בהוצאת כספים מבנק הפועלים והעברתם לשוויץ לחשבון האישי שלו. עד היום לא יודעים איפוא הכסף. אני לא יכולתי לגלות את כל האמת שחלק מהכספים היו תשלומי שוחד שגולדה מאיר ואחרים בקשו שישלמו לכל מיני שרים איראניים וסנאטורים אמריקאים. אני לא יכולתי לפרסם את זה והוא סתם את הפה שלו.

אזמה, הוא התאבד סתם?

הוא הבין שאין לו סיכוי לצאת מזה. הוא הבין שהוא הולך לכלא. הוא לא יכול היה לתת הסבר לכל העברות הכספיים האלה. הוא היה צריך למכור את כל המפלגה. זאת האמת. את צריכה להבין שאז בימים ההם, הנאמנות למפלגה היתה מעל הכל. זו היתה כמו נאמנות דתית.

אז למה אתה לא כותב את זה?

כתבתי את זה בספר "רצח אופי", שהתפרסם ב-84. קרה אז דבר מעניין. הכרתי אז את השר אברהם שפירא, בעלי 'שטיחי כרמל', מפעל ענק לשטיחים. חמישה ימים לפני מותו, יעקב לוינסון קרא לי. הוא ישב בביתו רועד כולו, שתי יוסקי ואמר שסגרו לו את כל הברזים, והוסיף: 'אני מכיר שלושה אנשים שיעזרו לי: אברהם שפירא, דוברת מ'כלל' ופולק מפולגת'. פולק ודוברת לא היו אז בארץ, אז פניתי לשפירא. באתי אליו הביתה ואמרתי לו: 'חבר שלך מבנק הפועלים נתן לך הרבה הלוואות. הוא זקוק לעזרתך. אל תיתן לו כסף. דבר עם ג'ורי גזית, היוורש שלו בבנק הפועלים. לפחות שלא יגעו בפנסיה שלו'. שפירא אמר לי: 'אני במקום לוינסון הייתי בורח לברזיל'.

אמרתי לו: 'אדון שפירא, מהיום והלאה אני לא רוצה לשמוע אותך'. ומאותו יום התחלתי לחפש עליו חומר ואז יצא הספר שכתבתי עליו, 'הגביר'. הוא ניסה לשחד אותי, הציע לי כספים שלא אפרסם את הספר, הציע

לאשתי לפתוח לה מסעדה, שלח אלי עורכי דין. מה הוא לא עשה? הוא אמר לאשתי: 'מאז שבעלך ראה את הגויה של לוינסון הוא מעורער בנפשו.'

הספר שלך 'הגביר' על אברהם שפירא עשה הרבה רעש...

יש על שמי פסק דין הסטורי. שפירא שלח אלי חצי מדינה שלא אפרסם את הספר. הוא לקח את עו"ד אמנון זכרוני שחרת על דגלו את 'חופש הביטוי' והיה עורך הדין של 'העולם הזה'. זכרוני הגיש צו איסור פרסום. נהלתי מערכה משפטית ממושכת בשם 'זכות הצבור לדעת'. בית המשפט המחוזי בתל אביב הוציא צו מניעה שאסר את הפצת הספר, אלא אם יובא לעיונו המוקדם של שפירא. הגשתי ערעור לבית המשפט העליון. אחרי שנתיים השופט אהרון ברק נתן לי להוציא את הספר וקבע עקרון שעל פיו חופש הביטוי גובר על זכות האדם לשם טוב. זו היתה החלטה תקדימית. מאז נתנו עשרות פסקי דין שהתבססו על התקדים שנקבע בפסק הדין הזה. אז ראיתי איך זה כבר לא 'הון ושלטון' אלא 'ההון בתוך השלטון'. שפירא היה יו"ר ועדת הכספים, ויו"ר הקואליציה. הוא ארגן לעצמו את כל ההטבות שאפשר. הוא סידר שיתנו אז מכס גבוה על שטיחים, כך שמי שחוזר לארץ לא יהיה כדאי לו לקנות שטיחים בחו"ל, אלא רק את השטיחים שלו. מפעלי השטיחים שלו שגשגו. כל זה כתוב בספר עליו לכן הוא ניסה למנוע את פרסום הספר.

אגב, כל ספר שכתבתי הוא נקודת ציון. ב-77 כתבתי את 'המפולת' - על נפילת המערך עם כל פרשיות השחיתות. ב-93 כשהליכוד נפל - כתבתי את 'התבוסה'. שבו חקרתי את נפילת הליכוד. אני לא איש פוליטי.

מה ההבדל בין השחיתות של הליכוד למערך?

אצל המערך חלק מהשחיתות היה בשביל המפלגה, ההסתדרות. אצל הליכוד לקחו את הכסף ישר לכיס. הם השתינו לבריכה ישר מהמקפצה.

מילקח?

כולם.

תן שמות.

אהוד אולמרט, אריאל שרון ועוד רבים וטובים.

שמעי עוד ספור. יום אחד מצלצל אלי איש עסקים עזריאל עינב שיש לו מרכזים רפואיים בארצות הברית, ואומר לי: 'יצחק רוצה לראות אותך'. באתי ללשכה של יצחק רבין. זה היה אחרי 'התרגיל המסריח' כשרבין הפסיק להיות שר הביטחון. הוא ישב באיזה חדר קטן ונתן לי תיק ובו עשרות מסמכים נגד שמעון פרס. הסתכלתי על החומרים שרבין נתן לי אמרתי לו: 'חלק אני מכיר חלק לא. אבל תדע לך, גם לפרס יש תיקים עליך. יתחילו לשאול אותך שאלות. לא על חשבון הדולרים אלא איך עשית את הדולרים האלה'. לשגריר ישראל היה אסור להרצות תמורת תשלום.

רבין נבחר אח"כ לראשות הממשלה. כמה חודשים לפני שנירצח, פגשתי אותו והוא אמר לי: 'תודה רבה שלא פרסמת את מה שנתתי לך אז'. אמרתי לו: 'יש לך בעייה נוספת. שמעון שבס'. אמר: 'מה אתה רוצה משבס? אמרתי: 'הוא מוליך אותך שולל, מרמה אותך'. רבין אמר: 'אתה חושד בכולם. אתה פאראנואיד'. אמרתי: 'אני רואה ויודע דברים שאתה לא יודע. מאחורי גבך הוא עושה כסף במרמה'.

אגב, ב-2002 כשמשנה קצב התמודד לנשיאות מול שמעון פרס, הוא פנה אלי: 'אריה תעזור לי. אני רוצה תיק נגד פרס'. אמרתי לו: 'אני לא משרת אותך'. אמר: 'אני אתן לך הרבה כסף'. אמרתי לעצמי אחר כך: יכולת לקחת את התיק והוא מרבין ולמכור אותו לקצב.....

בשנת 90 התחלתי את הפעילות הצבורית שלי בגדול - יו"ר אגודת העתונאים, וחבר מועצת העתונות, יו"ר

עמותת אומ"ץ. בפעילות שלנו באומ"ץ אנחנו משתדלים לא לתת הנחות לאף אחד. כשם שנאבקנו באולמרט ושרון, יש לנו כבר עכשיו תיק מוכן על נתניהו. באתר 'ניוז1' של יואב יצחק כבר כתבתי 'מכתב גלוי לשרה נתניהו'

אז מה מניע אותך?

יש לי אוסף של תכונות שמאפשרות לי להיות 'זאב בודד' או אריה בודד. כדי לעשות את העבודה הזאת צריך אומץ לב, נחישות, דבקות במטרה, יכולת כתיבה, יכולת איסוף, קליטה מהירה, כושר ניהול, מנהיגות ועוד כמה דברים. אני גם יודע לרכז סביבי אנשים. הקמתי את 'אמיתי' ואת 'אומ"ץ'. כל שנה אנחנו מחלקים פרסים למי שפעל למען צדק חברתי.

כעת אני מגיע לאל-איי כדי לעשות תחקיר לספר חדש שלי שייקרא 'הטייקון'. הטייקון הזה נפגש אתי והציע לי הרבה כסף רק שאפסיק עם עבודת איסוף החומר ואני סירבתי. עכשיו אני מסתובב בעולם ואוסף עליו חומר. אגב, עד היום הגישו נגדי 26 תביעות דיבה. באף אחת מהן לא הפסדתי.

בספר 'זעקי ארץ מושחתת' אתה מגולל את דרכו הפוליטית של אהוד אולמרט כאוסף של קופת שרצים, ומתאר אותו כסמל השחיתות השלטונית בישראל. עד כדי כך?

אולמרט הוא משל להסתאבות הישראלית ברמות הכי גבוהות. 40 שנה אני מנסה לעצור את האיש הזה, לבלום אותו. הוא קנה את העיתונאים בישראל, הוא אלוף ביחסי הון-שלטון ועיתון. הוא מאוד מתוחכם וקשה לשים עליו יד. גם עכשיו זה לא סוף פסוק מבחינתו. אני מכיר את אולמרט ואני יודע שהוא יעשה תרגילים כדי לחזור לפוליטיקה. אני מומחה לדמות שלו. אני יודע מה הוא יגיד ומה הוא יעשה. הוא מנסה ללכת עכשיו על המסלול של ברק ונתניהו שעשו לביתם וחזרו לפוליטיקה. ההבדל הגדול ביניהם הוא ששניהם עשו לביתם אחרי שעזבו את התפקיד והוא עשה לביתו תוך כדי התפקיד.

אהוד אולמרט יטרטר את כל המערכת המשפטית... הוא יעשה את כל ההצגות, יקנה עדים, יצא נקי מכל התיקים שלו, יעשה הרבה כסף, ואחרי שהמשלה הזאת תיפול כפי שאני מעריך, הוא ינסה לחזור ל'קדימה', ולהשתלט עליה בטענה שציפי לבני נכשלה פעמיים. אולי מופז יעזור לו.

למה שמופז יעזור לו?

כי מופז אף פעם לא יהיה מספר אחד. לאט לאט גיליתי תופעה שלא מדברים עליה: עד היום לא היה במדינת ישראל ראש ממשלה מעדות המזרח. זה לא מיסטי וזה לא מקרי. במדינת ישראל יש קונצזוס סודי. לא יהיה בישראל ראש ממשלה מבני עדות המזרח. אין לי הסברים לזה. זה עובדה. בני עדות המזרח יכולים למלא מיוגון של תפקידים. תפקיד ראש הממשלה הוא מעין כת סגורה שלא נותנים בה דריסת רגל לבן עדות המזרח. את יצחק נבון חסמו, את דויד לוי חסמו. היו בישראל 14 ראשי ממשלות. היו נשיאים, רמטכ"לים ושרי בטחון מזרחיים, אבל ראשות הממשלה זה חוג סגור. בצורה מסתורית או לא כל כך מסתורית – בן עדות המזרח נחסם ברגע האחרון.

לסילבן שלום אין סיכוי להיות ראש הממשלה המזרחי הראשון?

סילבן שלום לעולם לא יהיה ראש ממשלה.

למה אתה כל כך נחרץ?

אני נחרץ כי אני יודע מה שאני אומר.

יש הטוענים שהרדיפה שלך את אולמרט היא אובסיסיבית...

שטויות. אני זיהיתי אותו מראש. שהוא ערמומי ושאפתן ולא ישר. הוא היה סטאז'ר אצל שמואל תמיר. וכבר אז היה עושה כל מיני מונקי ביזנס. אמרתי לו: 'אתה תגיע רחוק. אתה מניפולטור, תחמן, קומבינטור. אבל אתה גם תסתבך בפלילים'. לימים כשראינו אותו אמר: 'האיש הראשון שאמר לי שאגיע רחוק זה אריה אבנרי'. את החלק השני של המשפט הוא השמיט.

אגב, כשנתניהו היה שגרירנו באו"ם פגשתי אותו ונתתי לו את הספר שכתבתי על דוד לוי. הוא אמר לי אז שהוא חוזר לארץ ומתכוון ללכת לחיים הפוליטיים. אמרתי לו: 'נו, יש לך הרבה מתחרים. צחי הנגבי, דן מרידור'. הוא אמר: 'הכי מסוכן זה אהוד אולמרט'. כשאולמרט היה ראש ממשלה, ונתניהו היה ראש האופוזיציה הוא לא אמר מילה נגד אולמרט. כיו"ר אומ"ץ שלחתי לו מכתבים ושאלתי: 'למה אתה שותק? למה אתה לא יוצא נגד האיש המושחת הזה?'

ואיך אתה מסביר את זה?

ביבי פחד ממנו כי היה ביניהם מאזן אימה. פחד שאולמרט יצא עליו עם גילויים משלו על נתניהו.

אז הכל זה מאזן אימה בפוליטיקה?

אוהו. ועוד איזה!